

Pântec de utopie

Cristi

e greșit să crezi
că ne putem tasta pe suflet
fără să se deschidă
din când în când
fereastra unui zâmbet
prin care să intre
prima lege a atracției.

o nuanță înfocată de vis
îmi strânge toate punctele de sprijin
să le așeze ca pistrui
pe fiecare pântec de utopie
în care noi am existat.
așteptarea îmi respiră altfel
de când mi-am sedat secundele
cu tine
ca să simt eternul cum exultă
în ipoteza sărutului tău.

tu ești tot mai frumoasă
în simetria ta cu grația lunii.
fiecare pas îți sună
a remediu pentru anticrisul de poet.
în ochii tăi sunt versuri
cu aromă de celest,
ascunse parcă de un legământ sever
să-mi fie ploi compacte numai mie,
să-mi fie numai mie
doruri îngropate în fiori.

sapă, iubire,
până cazi adânc în mine
și ai să-mi vezi subsolul dragostei
unde plămânii mi se conjugă
doar cu rădăcinile tale.
acolo nu sufăr de boli sofisticate,
am doar pigmenți de rușine pe buze,
că nu te știu pe gust,
deși miroși a veșnicie
atât de mult
că mi s-au copt
poeziile
în tine.